

Burgerparticipatie: Zelf Doen of Uitbesteden? Een Eerlijke Vergelijking

Invior
full contact

Een herkenbaar dilemma voor veel gemeenten

Als beleidsambtenaar sta je regelmatig voor de vraag hoe inwoners en belanghebbende partijen het beste bij beleid betrokken kunnen worden. Daarbij ontstaat vaak twijfel: alles zelf organiseren of (deels) uitbesteden?

Het is een vraag die vaker terugkomt dan je misschien denkt. Op maandagochtend, bij het starten van een nieuw beleidstraject, begint de afweging: hebben we hier mensen voor? Is er tijd? Of is het verstandiger om externe expertise in te schakelen? En hoe leggen we die keuze uit aan het college?

Beide opties hebben duidelijke voor- en nadelen. Er bestaat geen standaardantwoord dat in elke situatie werkt. Wat we wel kunnen doen, is alle overwegingen helder op een rij zetten. Zodat je – met je specifieke situatie, je budget, je gemeente – een weloverwogen keuze kunt maken.

Dit artikel laat daarom eerlijk zien wat werkt en wat niet. Wat het kost en wat het oplevert. De valkuilen én de kansen. Want uiteindelijk gaat het erom dat inwoners zich gehoord voelen én dat beleid werkt in de praktijk, niet alleen op papier.

Wat verstaan we onder het participatieproces?

Voordat we ingaan op de voor- en nadelen, is het goed om eerst helder te krijgen waar we het precies over hebben. Want als we spreken over ‘het participatieproces uitbesteden’, dan bedoelen we: wie organiseert en begeleidt de activiteiten waarbij burgers betrokken worden bij het maken van beleid?

Er worden verschillende termen gebruikt voor hetzelfde proces: participatietraject, gedragscampagne voor inwoners, burgeronderzoek of het organiseren van burgerbetrokkenheid. Het draait allemaal om dezelfde vraag: hoe betreft de overheid burgers effectief bij beleidsvorming?

Participatie in alle fasen van de beleidscyclus

Participatie is niet één losstaand moment. Het kan in elke fase van de beleidscyclus een rol spelen. Dus voordat we de voor- en nadelen op een rijte zetten, is het waardevol om eerst die cyclus kort te benoemen, omdat dit bepaalt wanneer en hoe participatie vorm krijgt:

1. *Agendavorming:*

In deze fase wordt onderzocht welke problemen spelen en wat prioriteit verdient. Participatie betekent hier: het ophalen van signalen uit wijken, gesprekken met wijkteams of burgerpeiling over wat er leeft. Inwoners kunnen al in deze fase helpen bepalen waar de échte knelpunten liggen.

2. *Besluitvorming:*

Nu worden keuzes gemaakt over welk beleid wordt gevoerd. Participatie kan hier vorm krijgen door inwoners te vragen wat zij vinden van verschillende oplossingsrichtingen. Welke aanpak heeft hun voorkeur? Door mensen in deze fase te betrekken, wordt draagvlak vergroot en worden verrassingen later voorkomen.

3. *Beleidsuitvoering:*

Het beleid gaat de straat op. Ook nu kan participatie waardevol zijn, bijvoorbeeld door te vragen hoe de uitvoering het beste kan worden vormgegeven of door samen met

bewoners een pilot te draaien. Het maakt verschil of mensen meedoen of het gevoel hebben dat beleid over hen heen rolt.

4. *Beleidsvaluatie:*

Werkt het beleid? Ook in deze fase is input van inwoners waardevol. Zij ervaren dagelijks wat er wel en niet werkt. Hun feedback is essentieel voor verbetering en toekomstig beleid.

In al deze fases kan ervoor gekozen worden om burgers te betrekken. Sterker nog: als dat niet gebeurt, blijven er blinde vlekken bestaan. Beleid krijgt gaten omdat het langs de werkelijkheid heen schiet – met alle gevolgen van dien.

Dit artikel gaat dus niet over óf er geparticipeerd moet worden, maar over hoe dat wordt georganiseerd. Wordt het zelf gedaan, of wordt er externe ondersteuning ingeschakeld?

Wanneer zelf doen logisch is

Laten we beginnen met de optie waar veel gemeenten instinctief naar neigen: het participatieproces zelf organiseren. Deze keuze heeft concrete voordelen die niet onderschat moeten worden.

De voordelen van zelf organiseren

1. *Kostenbesparing:*

De budgetten binnen gemeenten zijn beperkt. Door het participatieproces zelf te organiseren, wordt gewerkt vanuit bestaande capaciteit. De uren staan al op de begroting, er worden geen facturen aan externe bureaus betaald. Dat scheelt.

Daarnaast is het verstandig om te inventariseren wat er al beschikbaar is binnen de organisatie. Gebruikt de gemeente een wijkplatform zoals Hoplr? Dan is er al een communicatiekanaal naar inwoners. Zijn er buurtteams of buurtregisseurs? Die kennen de wijk én de mensen. Is er een onderzoeksafdeling? Die kan mogelijk ondersteunen bij dataverzameling. Bestaat er een programma buurtgericht werken? Daar zit vaak veel kennis en ervaring.

Het gaat erom de verbinding te leggen tussen wat er al is. Niet alles opnieuw uitvinden, maar slim gebruikmaken van bestaande structuren en expertise.

2. *Volledige controle en flexibiliteit:*

Wanneer het participatieproces intern wordt georganiseerd, blijft de volledige regie in eigen hand. De aanpak wordt zelf bepaald, het tijdsplan kan worden afgestemd op de politieke kalender, de toon blijft in lijn met de organisatiecultuur. Er is geen externe partij die eerst moet worden ingewerkt of gebriefd.

Die flexibiliteit is waardevol. Vooral in trajecten waar de politiek nauw betrokken is of waar ontwikkelingen snel kunnen veranderen, is het een voordeel om direct te kunnen bijsturen zonder eerst een extern bureau te hoeven raadplegen.

3. Directe zichtbaarheid en herkenbaarheid:

Als de eigen medewerkers de gesprekken met inwoners voeren, is de gemeente direct zichtbaar. Mensen praten niet met een extern bureau namens de gemeente, maar met Marieke van ruimtelijke ordening of Thomas van verkeer. Echte namen, echte gezichten, herkenbare contactpersonen.

Dat kan vertrouwen scheppen. Inwoners zien dat de mensen die aan hun straat of wijk werken, rechtstreeks bereikbaar zijn. Ze kunnen worden aangesproken, er is een gezicht bij het beleid.

Deze directe betrokkenheid kan bewust worden uitgedragen. Niet alleen via traditionele spreekuren, maar door actief de wijk in te gaan. Aanwezig zijn op het marktplein, laagdrempelige gesprekken organiseren in het buurthuis. Zo wordt zichtbaar dat de gemeente bestaat uit mensen die er echt om geven.

De nadelen van zelf doen

Naast de voordelen zijn er ook duidelijke uitdagingen verbonden aan het zelf organiseren van participatie.

1. Aanzienlijke tijdsinvestering:

Een participatietraject organiseren vergt meer tijd dan vaak vooraf wordt ingeschat. Het gaat niet alleen om 'een avond plannen', maar om een volledig proces: een plan opstellen, doelgroepen in kaart brengen, uitnodigingen verzenden (en non-respons opvolgen), locaties regelen, bijeenkomsten faciliteren, verslagen maken, terugkoppelen en vaak meerdere rondes doorlopen.

Ondertussen loopt het reguliere werk door. Beleidsnota's moeten worden afgerond, raadvragen beantwoord, projectgroepen vergaderen. Het risico bestaat dat het participatietraject erbij komt boven op een al volle agenda, met als gevolg dat ofwel de kwaliteit van de participatie lijdt, ofwel het reguliere werk vertraging oploopt.

2. Specifieke kennis en vaardigheden vereist:

Participatie organiseren is een specialisme. Het gaat verder dan logistiek regelen. Er is kennis nodig van verschillende participatiemethoden, van het bereiken van diverse doelgroepen, van gespreksfacilitatie waarin iedereen zich gehoord voelt, van het omgaan met dominante deelnemers én met stille stemmen.

Verwachtingsmanagement is essentieel: deelnemers moeten begrijpen wat er wel en niet bespreekbaar is, anders ontstaat frustratie. Zonder ervaring op dit gebied is de kans groter dat er valkuilen optreden: lage opkomst omdat verkeerde communicatiekanalen zijn gebruikt, frustratie bij deelnemers door onduidelijke vraagstelling of bijeenkomsten die escaleren door onvoldoende procesbegeleiding.

3. Perceptie van onafhankelijkheid:

Wanneer de gemeente zowel initiatiefnemer is als procesbegeleider, kan dit naar buiten toe minder onafhankelijk overkomen. Er kan wantrouwen ontstaan: "Ze zeggen dat het een open proces is, maar ze hebben toch al besloten wat ze willen."

In gevoelige dossiers – denk aan herindelingen, omstreden ruimtelijke ontwikkelingen of bezuinigingen – kan deze perceptie het participatietraject ondermijnen voordat het begonnen is. Heldere communicatie over rollen, transparantie over wat wel en niet bespreekbaar is, en stevig verwachtingsmanagement kunnen dit deels ondervangen. Toch blijft het een aandachtspunt.

Wanneer uitbesteden de betere keuze is

Uitbesteden van het participatieproces kan zinvol zijn wanneer er beperkte tijd beschikbaar is of wanneer het om een complex of gevoelig traject gaat. Ook deze keuze heeft concrete voordelen.

De voordelen van uitbesteden

1. Expertise en ervaring direct beschikbaar:

Externe bureaus die gespecialiseerd zijn in participatie hebben honderden trajecten begeleid. Ze weten wat werkt en wat niet, kennen de valkuilen en hebben bewezen methodieken en draaiboeken beschikbaar die kunnen worden aangepast aan de specifieke situatie.

Belangrijker nog: ze weten hoe diverse doelgroepen bereikt kunnen worden. Niet alleen de vaste bezoekers van inspraakavonden, maar ook de stille middengroep, jongeren, ouderen die niet online zijn, ondernemers met beperkte beschikbaarheid of allochtone gemeenschappen waar andere communicatiekanalen effectiever zijn.

Goede bureaus hebben ervaring met verschillende participatiemethoden – van burgerberaden tot ontwerpateliers, van straatinterviews tot digitale platforms – en weten welke methodiek bij welke vraag past. Ze beginnen vaak met helder verwachtingsmanagement en zijn ervaren in het navigeren tussen enthousiaste burgers en politieke realiteit. Cruciaal daarbij: ze opereren onafhankelijk, niet als verlengstuk van de gemeente maar als neutrale procesbegeleider.

2. Tijdwinst en duidelijke rolverdeling:

Wanneer het proces wordt uitbesteed, kan de ambtelijke organisatie zich concentreren op de inhoud: op het beleid zelf, op de analyse van wat wordt gehoord, op het maken van afwegingen.

De externe partij regelt de logistiek, verzorgt de communicatie, faciliteert de gesprekken, maakt verslagen, en organiseert de terugkoppeling. Er ontstaat een heldere taakverdeling: de externe partij doet het proces, de gemeente doet de inhoud. Die scheiding zorgt ervoor dat beide partijen kunnen doen waar ze goed in zijn.

3. Geborgde continuïteit:

In gemeentelijke organisaties wisselen medewerkers regelmatig van functie, gaan met zwangerschapsverlof of krijgen andere prioriteiten. Wanneer dat gebeurt halverwege een participatietraject, kan momentum verloren gaan. Inwoners die enthousiast zijn gemaakt en bij wie verwachtingen zijn gewekt, zien de voortgang stilvallen.

Wanneer met een extern bureau wordt gewerkt, is die continuïteit beter geborgd. Het bureau blijft het traject trekken, ongeacht interne wisselingen. Het proces gaat ononderbroken door.

Die voorspelbaarheid en consistentie is waardevol, zowel voor inwoners als voor de organisatie zelf.

(Let op: bij het werken met een eenmanszaak of zzp'er bestaat dit risico weer wel. Een bureau met meerdere medewerkers kan dit beter opvangen.)

De nadelen van uitbesteden

Ook uitbesteden kent uitdagingen die niet genegeerd kunnen worden.

1. Financiële investering:

Externe begeleiding brengt kosten met zich mee. Afhankelijk van de complexiteit en omvang van het traject kunnen de kosten al snel enkele tienduizenden euro's bedragen. Dat budget moet ergens vandaan komen en moet worden verantwoord.

De vraag is natuurlijk: wat zijn de kosten als het traject misgaat? Verloren vertrouwen, vertraging in planning, mogelijk zelfs juridische procedures. De investering in goede externe begeleiding kan worden gezien als een verzekering tegen grotere problemen. Toch blijft het een substantieel bedrag dat goed moet worden onderbouwd en soms is dat budget simpelweg niet beschikbaar.

2. Afhankelijkheid van externe partij:

Bij uitbesteding ontstaat afhankelijkheid van een externe partij. Die partij heeft een eigen planning, eigen capaciteit en eigen werkwijze. Er kan niet zomaar op elk moment worden ingegrepen of bijgestuurd; alles gaat via afstemming en overleg.

Daarnaast is het essentieel om de juiste partij te selecteren. Er zijn veel bureaus actief op dit gebied, maar niet allemaal passen ze even goed bij elk vraagstuk. Sommige bureaus zijn sterk in grote infrastructuurprojecten, andere in sociale vraagstukken. Sommige excelleren in online participatie, andere juist in fysieke dialoog. Een verkeerde keuze kan betekenen dat het bureau niet aansluit bij het vraagstuk of de organisatiecultuur. Halverwege switchen is complex en kostbaar.

3. Minder directe controle:

Wanneer een extern bureau het proces uitvoert, is er minder directe controle over de dagelijkse uitvoering. Natuurlijk worden afspraken gemaakt en vindt regelmatige afstemming plaats, maar de exacte invulling van bijeenkomsten, de toon van communicatie, en de keuzes in het moment liggen bij het bureau.

Voor sommige organisaties is dat bevrijdend, voor andere voelt het ongemakkelijk. Het vraagt vertrouwen en het durven loslaten van controle. Dit kan worden ondervangen door vanaf het begin heldere verwachtingen, duidelijke kaders en regelmatige evaluatiemomenten af te spreken. Maar het blijft een realiteit dat een deel van de regie uit handen wordt gegeven.

De verschillen concreet vergeleken

Om de afweging te vergemakkelijken, staan hieronder de belangrijkste verschillen tussen zelf doen en uitbesteden op een rij:

Aspect	Zelf doen	Uitbesteden
Tijdsinvestering	Hoog – vergt meer capaciteit dan vaak vooraf wordt ingeschat	Laag – logistiek en procesregie ligt bij externe partij
Benodigde kennis	Moet intern worden opgebouwd, tenzij al aanwezig in netwerk	Direct beschikbaar via ervaren procesbegeleiders
Kwaliteit van het proces	Afhankelijk van beschikbare kennis en ervaring in organisatie	Professioneel geborgd door gespecialiseerd bureau
Flexibiliteit & controle	Volledig zelf te sturen – planning, aanpak en toon worden intern bepaald	Gedeelde regie – afstemming met externe partij nodig
Kosten in geld	Lager – gebruik van bestaande capaciteit en budgetten	Hoger – substantiële investering in extern bureau
Kosten in uren	Hoger – veel tijd gaat naar organisatie en uitvoering	Lager – focus kan blijven liggen op inhoud en besluitvorming
Onafhankelijkheid	Kan als minder neutraal worden ervaren door betrokkenen	Onafhankelijke positie – duidelijke scheiding proces en inhoud
Zichtbaarheid gemeente	Hoog – inwoners spreken rechtstreeks met beleidsmakers	Lager – extern bureau vormt schakel tussen gemeente en burgers
Risico op valkuilen	Hoger bij beperkte ervaring met participatie	Lager – bureau heeft geleerd van eerdere trajecten
Continuïteit	Kwetsbaar bij personeelwisselingen of verschuivende prioriteiten	Geborgd – extern bureau waarborgt doorloop ongeacht interne wijzigingen
Snelheid van opstarten	Kan snel wanneer kennis en netwerk beschikbaar zijn	Aanbesteding en inkoop kunnen voorbereidingstijd vragen
Maatwerk voor lokale context	Hoog – interne kennis van gemeente en netwerk is groot	Afhankelijk van bureau – goede bureaus verdiepen zich grondig

Er is geen universele winnaar. Elke keuze heeft specifieke voor- en nadelen. Het gaat erom welke factoren in de concrete situatie het zwaarst wegen.

Herkenbare scenario's uit de praktijk

Theorie is waardevol, maar de praktijk is vaak weerbarstiger. Daarom volgen hier vier scenario's die regelmatig voorkomen. Mogelijk herkent je je eigen situatie in een ervan of zit je context ergens tussenin.

Scenario 1: Kleine gemeente met beperkt budget

De situatie:

Een gemeente met ongeveer 15.000 inwoners. De lijnen zijn kort, er is veel onderling contact. Het budget is krap – er is geen ruimte voor een investering van enkele tienduizenden euro's in externe begeleiding.

Wat logisch is:

Zelf doen is in deze context een realistische keuze. De nabijheid tot inwoners is groot, medewerkers kennen vaak al veel mensen persoonlijk en er kan relatief snel worden geschakeld zonder lange procedures.

Aandachtspunten:

Het hoeft niet volledig alleen te worden gedaan. Overweeg lichte, betaalbare ondersteuning op cruciale momenten. Bijvoorbeeld: een expert inhuren voor het formuleren van scherpe vraagstellingen (als de vraag niet deugt, deugt het antwoord ook niet) of een ervaren facilitator voor één belangrijke bijeenkomst waar spanningen kunnen oplopen.

Gebruik daarnaast laagdrempelige veldwerkmethoden: straatinterviews, korte enquêtes, gesprekken in de supermarkt of op het sportveld. Grote formele bijeenkomsten zijn niet altijd nodig; soms leveren tien goede keukentafelgesprekken meer op dan een drukbezochte avond in de raadzaal.

En benut intern netwerk: de buurtregisseur kent de wijk, de jongerenwerker heeft toegang tot jongeren, de wijkagent weet wie sleutelfiguren zijn. Leg die verbindingen.

Scenario 2: Middelgrote gemeente met groeiambitie

De situatie:

Een gemeente met zo'n 50.000 inwoners die groeit en professionaliseert. Er is ambitie om beter te worden in participatie – dat staat ook in het coalitieakkoord – maar er is niet voor elk traject een groot budget. Tegelijk is er wens om kennis intern op te bouwen.

Wat logisch is:

Een hybride aanpak werkt hier goed. Sommige trajecten worden zelf gedaan, andere worden uitbesteed. En er wordt bewust geïnvesteerd in kennisopbouw van de eigen organisatie.

Concreet:

Besteed een complex, gevoelig traject uit, maar maak dan afspraken over kennisoverdracht. Laat het bureau het team meenemen in het proces, laat ze uitleggen waarom bepaalde keuzes worden gemaakt, en organiseer na afloop een evaluatie waarin geleerd kan worden van wat wel en niet werkte.

Investeer in trainingen voor ambtenaren. Een tweedaagse training faciliteren van participatiebijeenkomsten of een workshop burgerparticipatie van A tot Z zijn relatief kleine investeringen die structureel waarde toevoegen.

Bouw een intern netwerk op van medewerkers die participatie doen of willen leren. Laat ze van elkaar leren, successen en mislukkingen delen. Ontwikkel een intern kennisdossier met draaiboeken, checklists en evaluaties, zodat niet iedereen het wiel opnieuw hoeft uit te vinden.

Scenario 3: Grote gemeente met complexe opgaven

De situatie:

Een gemeente met meer dan 100.000 inwoners en grote vraagstukken zoals mobiliteit, energietransitie of woningbouw. Er spelen veel belangen, de politieke druk is hoog, media volgen het traject. Een fout staat de volgende dag in de krant.

Wat logisch is:

In deze context is uitbesteden vaak de verstandigste keuze. De risico's van een mislukt participatietraject zijn te groot. Er is professionaliteit nodig, ervaring met grote complexe trajecten en de onafhankelijkheid die een extern bureau biedt.

Aandachtspunten:

Ga niet zomaar een bureau inhuren en het verder loslaten. Start met een strategische sessie waarin samen met het bureau het referentiekader wordt vastgesteld: wat is het doel, wat zijn de kaders, wat mag wel en niet bespreekbaar zijn, wat zijn de spelregels?

Bepaal KPI's. Hoe wordt succes gemeten? Is het de opkomst, de diversiteit van deelnemers, de kwaliteit van input, de tevredenheid, of de bruikbaarheid voor besluitvorming? Leg dit vooraf vast en evalueer tussentijds.

Zorg voor regelmatige, inhoudelijke afstemmomenten. Niet alleen korte updates, maar echte sessies waarin wordt besproken wat er wordt gehoord, wat het betekent en hoe ermee wordt omgegaan. Het bureau kan het proces trekken, maar de verantwoordelijkheid voor inhoud en besluitvorming blijft bij de gemeente.

Communiceer breed intern. Zorg dat college, raad, ambtelijke top én collega's weten wat er gebeurt. Bij grote trajecten hebben veel mensen een mening en het is belangrijk dat er geen verrassingen komen doordat iemand niet betrokken is geweest.

Scenario 4: Samenwerkingsverband tussen overheden

De situatie:

Er wordt niet alleen gewerkt, maar samengewerkt met andere gemeenten, de provincie, mogelijk de rijksoverheid, woningcorporaties of waterschappen. Denk aan regionale opgaven zoals woningbouw, mobiliteit of klimaatadaptatie. Iedereen heeft een eigen agenda, eigen achterban en eigen tijdslijn.

Wat logisch is:

In deze context is externe, onafhankelijke begeleiding vrijwel noodzakelijk. Er zijn te veel belangen om dit zelf te kunnen sturen. Een neutrale partij die boven de partijen staat is essentieel voor het proces.

De aanpak:

Start met een onafhankelijke afstemmingsdialoog tussen de overheidspartijen onderling. Voordat naar buiten wordt gegaan met burgerparticipatie, moet er intern eensgezindheid zijn. Wat is de gezamenlijke vraag? Wat zijn de kaders? Wie doet wat? Een goede facilitator helpt door deze vaak moeizame discussies heen.

Vanuit die afstemming komen programmalijnen. Per programmalijn wordt bekeken: wat kan zelf, wat kan bij een van de partners worden neergelegd, wat wordt uitbesteed?

Werk met heldere rolverdeling en mandaten. Wie heeft welke verantwoordelijkheid? Wie mag wat beslissen? Wat moet worden teruggelegd bij bestuurlijk overleg? Dit voorkomt later veel onduidelijkheid en frustratie.

Borg verwachtingsmanagement én effectmeting. Samenwerkingsverbanden hebben vaak stevige ambities en forse budgetten. Daar horen verantwoording en monitoring bij. Maak duidelijke afspraken over hoe effect wordt gemeten, hoe wordt gerapporteerd en wie waarvoor verantwoordelijk is.

En realiseer: in samenwerkingsverbanden is communicatie de helft van het werk. Iedereen moet alles weten, anders ontstaan misverstanden. Investeer daar tijd en aandacht in.

De context bepaalt de keuze

En hiermee komen we bij de kern: er bestaat geen standaard antwoord op de vraag of participatie zelf gedaan moet worden of uitbesteed. Het hangt af van vele factoren: beschikbare tijd, interne capaciteit en kennis, het beschikbare budget, de complexiteit van het onderwerp, de gevoeligheid in de omgeving, politieke druk, eerdere ervaringen en het belang van onafhankelijkheid in het specifieke traject.

Soms is het een pragmatische afweging: het budget ontbreekt, dus moet het zelf. Of andersom: de tijd ontbreekt, dus moet het worden uitbesteed. Ook dat is valide. Eerlijke pragmatiek verdient de voorkeur boven een halfslachtige ideale aanpak.

Vragen die helpen bij de afweging

Om tot de juiste keuze te komen voor de specifieke situatie, helpen de volgende vragen:

Over capaciteit en kennis:

- Hoeveel tijd en kennis is er intern beschikbaar?
- Zijn er medewerkers met ervaring in participatietrajecten?
- Is er een netwerk beschikbaar (buurtteams, onderzoek, buurtgericht werken) dat kan ondersteunen?

Over het onderwerp:

- Hoe complex is het onderwerp?
- Hoe gevoelig ligt het bij inwoners en belanghebbenden?
- Zijn er al spanningen of conflicten die aandacht vragen?

Over de doelgroep:

- Wat hebben inwoners of belanghebbenden nodig om zich echt gehoord te voelen?
- Welke beweging wordt beoogd bij inwoners?
- Op welke wijze moeten inwoners idealiter worden betrokken (en betrokken gehouden)?

Over de aanpak:

- Is het thema gebaat bij een gemeenschapsaanpak of een gemeenteaanpak?
- Hoe belangrijk is onafhankelijke procesbegeleiding in dit traject?
- Wat zijn de ervaringen met eerdere participatieprojecten? Wat waren de do's en don'ts?

Over middelen:

- Is er bereidheid en ruimte om met de politiek in gesprek te gaan over het benodigde budget?
- Wat weegt zwaarder: investering in geld of investering in tijd?
- Door deze vragen te beantwoorden, wordt duidelijker welke aanpak het beste past bij de situatie.

Sparren over de mogelijkheden

Twijfelen over de juiste aanpak is begrijpelijk. Bij INVIO is het mogelijk om vrijblijvend te sparren over de mogelijkheden. We kunnen samen bekijken welke vorm van burgerparticipatie past bij de beschikbare capaciteit, de context en de doelstellingen van je organisatie.

Neem gerust contact op voor een oriënterend gesprek. Of doe de zelfscan om te zien hoe burgergericht uw organisatie momenteel werkt.